

Táto relácia pojednáva o možnostiach breathariánstva, teda života bez jedenia jedla, no nie je to kompletný návod. V záujme vašej bezpečnosti, nepokúšajte sa prosím prestať jesť bez náležitého odborného vedenia.

V písmech je lidské tělo často uváděno jako chrám Boží. Ano, je to docela neobvyklé privilegium pro jakoukoli duši, dosáhnout tohoto posvátného příbytku, těchto Božských domů, je to opravdu požehnání být znovuzrozen jako lidská bytost. Při několika příležitostech Nejvyšší Mistryně Ching Hai mluvila o vzácnosti tohoto jevu. Být reinkarnován do lidského světa je těžké. Musíte mít dost lidských kvalit. Musíte mít spříznění s rodiči a se společností, s lidmi okolo, se kterými jste se narodili. Velmi obtížné. Potřebujete nějaké zásluhy, abyste byli lidskou bytostí. Museli jste udělat v minulosti něco dobrého, abyste se mohli narodit jako člověk. Jako živý chrám Boží je lidské tělo plně vybaveno podivuhodnými zázraky, které mohou být probuzeny u těch, kteří jsou duchovně uvědomělí a mají úplnou víru

ve Stvořitele všeho života. Inedia, latinský výraz pro „hladovění“ je lidská schopnost žít bez jídla. Od nepaměti vždycky existovali jednotlivci, kteří dokázali přežít z prány, nebo z životadárné životní síly. Díky požehnání Prozřetelnosti, inediáté, lidé, kteří provozují životní styl bez jídla, mohou čerpat na svou výživu energii z přírody: Žijú z čchi, zo zeme alebo z lesa, zo slnka a vzduchu. Využívajú toto všetko. Alebo žijú z lásky. Len z viery. Tito jednotlivci jsou známí jako breathariáni (pranariáni nebo inediáté), solariáni nebo wateriáni, a pocházejí ze všech oblastí života, z různých kultur a všech koutů světa. Vskutku možnosti a zázraky v tomto životě, které nám náš laskavý Stvořitel určil jsou nekonečné, jen se potřebujeme uvnitř spojit, abychom poznali přetékající velikost jako Boží děti. Nejvyšší Mistryně Ching Hai nám láskyplně doporučila týdenní seriály na Supreme Master Television, které nám představují tyto osoby z minulosti a současnosti, kteří si vybrali žít na Zemi bez jídla. Možná vás budou jejich

duchovní příběhy fascinovat, možná se vaše srdce otevřou a vaše obzory rozšíří.

Pozýváme vás teraz sledovať 1. časť 5-dielneho seriálu s názvom „Dirk Schröder: Posouvání hranic – život plný světla“ – v relácii Medzi Majstrom a žiakmi. Cestopisec, autor, fotograf, a přednášející Dirk Schröder experimentuje a provádí výzkum života bez jídla od roku 2004. Je autorem knihy „Využíván světlem, posouvání hranic – život plný světla,“ a také nedávno dokončené „Sbohem jedení, uždibování je v pořádku.“ V těchto knihách dokumentuje svou osobní cestu včetně diskuzí s duchovními léčiteli, lékaři, specialisty pěstí a specialisty pránického života, Dr. Michaela Wenera a Jasmuheny. Narodil se v roce 1954 v Alteně, Severní Porýní-Westfalia v Německu, Dirk Schröder se vždy zajímal o posouvání hranic lidské mysli a těla. Ve skutečnosti tento zájem ho vedl, aby se vzdal svého prvního zaměstnání. Vystudoval jsem

elektrotechniku
a jsem inženýr.
Vždycky jsem chtěl udělat
něco, co by prospělo
jiným lidem.
Usadil jsem se ve společnosti
Siemens a měl jsem tam
zaměstnance, který tam byl
od vyučení.
Pracoval jsem s ním,
dokud šel do důchodu.
Viděl jsem, co se tomu
muži stalo.
Byl jako negativní
model,
tak jsem si řekl:
„Ne, Dirku, ty nechceš
takhle skončit.“
A pak se má kariéra
rychle změnila.
Odstoupil jsem.
Rozhodl jsem se napsat
cestovního průvodce
a nikdo by tomu nevěřil,
protože jsem měl
vždycky z německého
jazyka 4 nebo 5.
A rodiče,
lidé kolem mě,
lomili v hrůze rukama
a říkali:
„Co se to s ním
děje?“
Ale já měl takovou
radost z tohoto nápadu.
Týdny a měsíce
cestovat po kraji
za poznáním
do nejmenších detailů.
V té době
jsem měl přítelkyni,
která byla dobrá v jazycích
a mohla tedy opravit
mou gramatiku a já jsem
řekl: „Dobrá, uděláme to.“
A od té doby se můj život
opravdu změnil.
Dělal jsem to,
co mě bavilo.
Na začátku jsem

nevydělal žádné peníze,
ale byl jsem prostě šťastný
tím, co jsem dělal.
A tak jsem si uvědomil,
že je pro mě důležité dělat to,
co je správné
a co se mnou ladí.
Jednoho dne v roce 1996
Dirk narazil
na fotografii, což mu
navždy změnilo život.
Byl to obrázek
rituální sauny
amerických indiánů.
Asi před patnácti lety
jsem uviděl na letáku
obrázek amerického indiána
a uvědomil jsem si:
„Musím tam jít!“
V té době to byl
Archie Fire Lane Deer
(který mezitím
zemřel)
a já šel do jeho sauny
a cítil jsem se tak dobře
jako doma.
Pak jsem ho následoval
a učil jsem se od Archia
jak dělat rituály.
Šel jsem do Ameriky,
kde žil v rezervaci
Rosebud,
Rezervaci borovicového
pahorku ve státě
Jižní Dakotě.
A tak jsem se dostal
do kontaktu s domorodými
Američany. Jedna věc vede
k druhé a od té doby
jsem také zvládal
sám rituální saunu.
Musím říct, že se jedná
o místo, kde se cítím doma.
Díky studiu s
Archie Fire Lane Deerem
Dirk objevil
duchovní rozměr, který
nikdy dřív
nezakusil.
To ho vedlo

k prozkoumání dalších
domorodých tradic.
Později jsem přišel
do styku se šamanismem.
V šamanském muzeu
v Laponsku jsem viděl
předměty a šamanský buben
a sám sebe jsem se ptal:
„Co to je?“
pouze z pracovních důvodů,
ale pak to šlo dál.
A tak jsem se najednou
sloučil s celým
novým světem, který jsem
potom soukromě zkoumal.
Shodovalo se to
s mými cestami, tak
jsem mohl navštívit
více a více domorodých lidí.
Naučil jsem se mnohem
více z jejich způsobu života.
Nicméně
z indiánských rituálů
jsem se naučil,
že je zvykem, že člověk
čtyři dny
nejí a nepije.
Zde jsem obdržel
díky tomuto druhu pústu
velmi zvláštní přístup
k božskému zdroji.
A také to změnilo
mé povědomí,
že je možno
být bez pití
po dobu čtyř dnů.
Ale to nebylo do roku 2004,
zatímco organizoval
rituální saunu v pouštním
táboře, kde se Dirk
poprvé dozvěděl
o možnosti života
zcela bez jídla.
Po rituální sauně
je běžné, že člověk jí
rituální jídla.
A při tomto rituálním jídle
byl účastník,
který tam byl
poprvé.

A přišel z daleka.
Řekl:
„Och, my vlastně
nepotřebujeme jíst.
Můžeme žít také ze světla.“
To mě zelektrizovalo.
Myslel jsem si:
„To nemůže být pravda.“
Dále pak řekl,
že během 7 denního
přechodového procesu
člověk nic nepije.
To bylo pro mě
neuvěřitelné.
Měl jsem již
4 denní zkušenosti,
kdy jsem nic nepil,
ale 7 dnů!
To mi prostě zcela
změnilo náhled na svět
a byl jsem zvědav.
Muž vysvětloval
o Jasmuheeně
a 21 denním procesu.
Okamžitě jsem si koupil
knihu a přečetl ji.
Rezonovalo to ve mě.
Pak jsem řekl:
„To, co ta dáma napsala,
to znám
a udělám to.“
A pak mi to opravdu
trvalo tři roky, dokud
jsem byl připraven říct:
„Dobrá,
teď je na to vhodný čas.“
Po procesu
jsem nejedl dlouhou
dobu,
jen abych se opravdu ujistil,
že to funguje.
Věřím,
že všichni toužíme
po něčem, co nás
udělá šťastnými a hledáme
to venku,
ale je to uvnitř nás.
Je to příroda,
co je kolem nás.
A od té doby, co jsem si to

uvědomil, jsem v tom bodu,
kde jsem velmi šťastný,
mohu to kombinovat
s psaním a fotografováním.
No, a pak vše zapadalo
do sebe.
Musím říci po tolika
životních zkušenostech,
že se nic neděje nadarmo.
A věřím,
což platí pro každého,
že každý krok v životě
je důležitý, abychom našli
větší obraz.